

Šventoji Šeima (B)

Pr 15, 1–6; 21, 1–3/Žyd 11, 8. 11–12. 17–19/Lk 2, 22–40

Brangūs broliai ir seserys, šiandien, pirmą sekmadienį po Kalėdų, Bažnyčia švenčia ir apmąsto Šventąją Šeimą, kurią Betliejuje rado piemenys ir kurią šiandien regime šventykloje.

Šiandieniai skaitiniai duoda suprasti, kad kiekviena šeima ir sykiu kiekvienas geros valios žmogus yra kviečiami įeiti į Dievo išganymo ir meilės planą visai žmonijai.

Šiame išganymo plane išskirtinis vaidmuo teko pirmiausia Abraomui. Būtent nuo Abraomo visa žmonija žengė didelį žingsnį į priekį šio plano įgyvendinimo link.

Du pirmi skaitiniai apie Abraomo pašaukimą ir jo tikėjimą pateikiami šiandien todėl, kad kiekviena šeima ir kiekvienas žmogus, kaip ir Abraomas, yra pakviesti eiti tuo pačiu keliu.

Viešpats pakvietė Abraomą (tuomet dar Abramą) viską palikti, išeiti į kraštą, kuris jam bus parodytas, sykiu duodamas pažadus: naujas kraštas, gausūs palikuonys, palaiminimas. Abraomo ilga kelionė buvo lydima vis naujų Dievo pažadų.

Pirmasis šiandienos skaitinys kaip tik kalba apie vieną iš jų: per vieną regėjimą pasigirdo Abramui Viešpaties žodis: *Tu nesibaimink, Abramai! Aš – tavo skydas. Tavo atpildas bus labai didelis.* (Pr 15, 1) Ir kiek vėliau Dievas sudarė su juo sandorą, vėl duodamas pažadą: *Tavo palikuonims duosiu šį kraštą nuo Egipto upės iki didžiosios upės – Eufrato upės...* (Pr 15, 18).

Žmonijos istorijoje tai naujas įvykis. Iki Abraomo žmonės ieškojo dievų, o Abraomas suprato, kad *Dievas ieško žmogaus ir siūlo jam savo sandorą.* Iki Abraomo žmonės duodavo pažadus dievybėms, kad išgautų jų palankumą, o čia *pats Dievas imasi iniciatyvos įeiti į santykį su žmogumi ir jį išgelbėti.* Iki Abraomo dar niekada Dievas nesikreipė į žmogų tokiais žodžiais: *Tu nesibaimink! Aš – tavo skydas.*

Abraomas tokių žodžių nelaukė, negalėjo net jų įsivaizduoti, dieviškos apsaugos jis nieškojo. Jis neprašė, kad Dievas jį laimintų ir jam padėtų. Dievas apsireiškė ir sudarė su juo sandorą iš grynios malonės, be jokių Abraomo nuopelnų. Per jį iš grynios malonės Dievas panorė užmegzti glaudžius ryšius su savo tauta: norėjo ją auginti, saugoti, globoti. Jis išsirinko tautą, kad pasaulis pamatytų, koks ištikimas ir mylintis Jis yra.

Kiekviena šeima ir kiekvienas geros valios žmogus yra kviečiami įžengti į šią malonę, priimti Dievo siūlomą sandorą ir išeiti į pažado žemę. Išeiti, kasdien pranokti save patį, sutikti mirti ir atgimti.

Šioje kelionėje pasitinka nuolatinis iššūkis: būti savo gyvenimo savininku arba pasiduoti, atsiduoti ir sutikti, net sutikti, kad kitas ar kiti mus gali keisti. Tokia kelionė pranoksta visus ateities planus ir projektus, nes čia ateitis visiškai nežinoma. Tokia kelionė pranoksta ir žmogaus jėgas.

Vėliau per Mozę Dievas su savo tauta sudarė nuodugnesnę sandorą, nes aiškiai išdėstė, kokio elgesio tikisi iš savo tautos. Jis davė jiems Dešimt įsakymų, kad gyvenimu galėtų liudyti Jo šventumą ir teisumą.

Tačiau ši sandora buvo ribota. Ji neturėjo tiek galios ir malonės, kad izraeliečiai galėtų laikytis Dievo įstatymų. Dievas išliejo jiems savo malonę, bet ji tiesiogiai nepalietė jų puolusios prigimties.

Daugiau nei prieš penkis šimtus metų iki Kristaus gimimo pranašas Jeremijas pranašavo, jog Dievas su savo tauta ketina sudaryti „naują sandorą“ (plg. Jer 31, 31). Dievas per šią sandorą pažadėjo įdėti savo Įstatymą į žmonių širdis. Jis pažadėjo duoti jiems *naują širdį ir naują dvasią*.

Ši nauja širdis ir nauja dvasia duota per Naująją sandorą. Ji visiškai išsipildė Jėzuje Kristuje, kurį šiandien tėvai atneša į šventyklą. Jis tapo šios Sandoros tarpininkas, atsiuntė Šventąją Dvasią, įgalinančią mus laikytis sandoros iš vidaus.

Šią naująją sandorą ir sykiu Dievo išganymo ir meilės plano visai žmonijai viršūnę taikliais žodžiais apibūdina Vatikano II susirinkimo dogminė Konstitucija apie apreiškimą *Dei Verbum*:

„Dievas, daug kartų ir įvairiais būdais kalbėjęs pranašų lūpomis, „dabar dienų pabaigoje prabilo į mus per Sūnų.“ (Žyd 1, 1–2) Jis pasiuntė savo Sūnų – amžinąjį Žodį, apšviečiantį visus žmones, – tarp jų gyventi ir atskleisti jiems Dievo gelmes (plg. Jn 1, 1–18).

Taigi Jėzus Kristus, kūnu tapęs Žodis, pasiūstas kaip „žmogus pas žmones“, „kalba Dievo žodžius“ (Jn 3, 34) ir atlieka išganymo darbą, kurį jam pavedė Tėvas (plg. Jn 5, 36; 17, 4).

Kas jį mato, mato ir Tėvą (plg. Jn 14,9). Pačiu savo buvimu ir pasirodymu, žodžiais ir darbais, ženklais ir stebuklais, ypač mirtimi ir garbingu prisikėlimu iš numirusių ir pagaliau Šventosios Dvasios atsiuntimu, jis galutinai baigia apreiškimą ir dievišku liudijimu patvirtina, jog *Dievas išties yra su mumis*, kad išvaduotų mus iš nuodėmės bei mirties tamsybių ir prikeltų amžinajam gyvenimui. (*Dei Verbum* 4)

Dievas išties yra su mumis, kad išvaduotų mus iš nuodėmės bei mirties tamsybių. Dievas išties yra su mumis, kad duotų mums naują širdį ir naują dvasią ir padarytų mus pajėgius laikytis sandoros. Dievas išties yra su mumis, kad panaikintų mūsų bejėgiškumą ir mus pakeltų į aukštumas.

Šią tikrovę puikiai nusako šv. Augustino žodžiai: „*Atsikelsi geriau, jei tas, kuris nekrenta, tave pakels. Tas, kuris nekrenta, nusileido iki tavęs. Tu buvai nupuolęs, jis nusileido ir ištiesė tau ranką. Negali atsikelti savo jėgomis. Paimk už rankos tam, kuris nusileido iki tavęs, kad būtum pakeltas to, kuris yra stiprus*“ . (Psal aišk. 95, 7).

Br. Lukas Skroblas OSB